

Den sorte Dame.

— Roman af —

M. F. Yorkings.

(Fortsat.)

„Da vilde jeg i dit Sted sandelig hellere gifte mig med din rige Kusine Linda. Hun er i alt Hald en Verle imod Fru Alfred Holrop Numer en.“ Sluttede Jaak med en høj Latter, en Latter, der syntes at vælte et Hønlids væg for Binduet eller et andet Sted bag ved Hjortens Tøvløst. Et højt klang saa højt og spottende, at Alfred so' op og uskyldigt brød:

„Hørte du det?“

„Passt!“ raabte Faderen i en ringeagtende Tone. „Du er ikke bedre end en gammel Kjælling. Du har roget saa mange Cigaretter, at dine Nerver have lidt derved. Enhver Stof maa jo klinge ubehageligt i denne gamle Bygning. Det vil være ikke længe, saa bliver du bange for din egen Skygge.“

XV.

Da Sir Holrops Gæster den næste Dag kom ind i Bogværelset, som han havde gjort til sin Dagligstue, blev de ikke lidt overraskede ved at finde Arabellas Billede i Legemsstærkelse hænge over Kaminen, hvor der før havde hængt et Spejl. Han havde ladet det hente ned fra Værelset, ladet det renses og hænge op paa denne Hørdensplads, hovedsagelig for at berolige sin egen Samvittighed, men dels ogsaa fordi Linda havde bedt ham derom.

„Ej, det er ikke blev talt meget om denne Omstændighed, var den dog skiftet til at vælte Opmærksomhed og Eftertanke. Jaak udtalte sin Overraskelse og var usikkert nok til at spørge om Grunden til at Billedet var blevet flyttet.“

„Mit Onkel!“ lod det korte Svar i en Tone, der foranledigede den spørgende til at forlade det: „Omne.“

Et Besøg af Hr. Dored var Dagens vigtigste Begivenhed.

Naar han var hjemme, saa plejede han fra Tid til anden at se ind til sin blinde Nabo. Nu saa han ham efter ti Aars Forløb igjen for første Gang og fandt ham ikke alene meget ældre og højt, men ogsaa meget forandret. Hr. Dored passerede, spurgte om aldens Ting og viste sig meget nyfærdig efter at saa noget at vide om den smukke Pige i Holropernes Kirkestol.

„En Slægtning?“ spurgte han.

„Nej. Hvorfor mener De?“

„Forbi hun er en Holrop Comme for Comme.“

„Vivas!“ udbød Doringen vred.

„En vidunderlig smuk Pige — sandelig alt for smuk. Man skalde næsten tro, De maa have set den unge Dame, da De valgte hende. Ha, ha, ha! Alle Damer snakke ondt om hende — for Resten kommer det jo ingen ved, om Deres Dødsferinde har et godt Nygte eller ej, hun er jo ikke ansat i en Pige-kole.“

„Hvem siger, at hun har et daarligt Nygte?“ brød den gamle Ibs.

„Enhver Dame i Nabolaget — for Eksempel ogsaa Fruen Cotton.“

„Jeg vilde til enhver Tid give langt mere for Fruen Mays Nygte end for Fruen Cottons. Min Kusine, Lady Carlton indsefaar for hendes Agtværdighed. Derfor de unge Damer i Grevskabet vilde opføre sig halvt saa godt som Fruen May, kunde man have Anledning til at ønske dem tillykke — sandelig!“

„Sandlyndigvis mene Damerne: ingen Vidnesbyrd,“ sagte Hr. Dored for at undskylde.

„Maalte. Hun har tidligere kun haft en eneste Plads. Fruen May er en god, rolig, klog Pige, vel værd at omgaaes de bedste i Landet, og hvem der har noget at sige paa hende, han — han faar med mig at bestille!“ Og den gamle Herre bankede med Stokken i Gulvet paa en meget kræftig Maade.

„Na, naar Lady Carlton gaar i Vognen for hende, saa er der sikkert intet i Vejen,“ sagde Hr. Dored og fik Piben ind. „Mig har hun straks erobret ved det første Blik. En meget smuk, uskyldig ubseende Pige, der aabenbart maa have det bedste Blod i Aarene! Saa denne overordentlige Lighed med.“

„Naa? Med hvem?“

„Det kan jeg ikke sige Dem,“ lod Svaret i en næsten barsk Tone. „Giv Agt paa, at Alfred ikke forleder hende til Daarskaber!“

„Der er mere Sandlyndighed for, at det bliver ham, der begaar Daarskaben,“ mente Holrop.

„Nej, det er umuligt; Alfred er alt for meget en Skurt til, at han kan blive en Daare, Hr. Holrop.“

„De har aldrig syntes om ham,“ brummede Sir Holrop.

„Aldrig. Min Datter giftede sig med ham imod min Vilje. Elisabet var egenindsig som alle Kvinder, men hun maatte bød tungt derfor. Hendes Høgtænk var meget ulyskeligt og Alfred en daarlig Høgtænk.“

„Han har dog vel ikke mishandlet hende, og det er visseelig ikke behageligt at staa sig Livet igjennem med en halvfjædsdig, trættekær Kone, som hun jo dog var til sidst. Har hun ikke haft det godt med ham, saa har han heller ikke haft det godt med hende. Det kan være haardt nok for en Fader at høre, men Sandhed er det.“

„Lad os ikke tævles om den døde,“ sagde Hr. Dored, „enhver af os beholder jo alligevel sin egen Mening. Selv om jeg ikke kan lide Alfred, saa har min Kone dog fattet Høgtænk for ham, og hun har indbudt ham og Faderen til en lille Fæst, som vi give næste Torsdag. Der skal baade være Juletræ og levende Billeder. Og nu, da jeg ved, at Lady Carlton indsefaar for Fruen May, indbyder jeg paa egen Haand den unge Dame til Fæsten; hun har vel kun liden Udspredelse og Morstab her i Huset.“

„Nej sandelig, det har hun ikke, og hun skal ogsaa faa Lov til at more sig en Gang, dog maa hun have sit Indbydelsestort i regelret Form, som enhver anden Dame. Det er Betingelsen.“

„Det skal jeg nok sørge for. Og nu Farvel! Jeg skal se ind til Dem om anden Dag, for at passere om gamle Tider.“

Hr. Dored jernede sig.

Hvorledes han har baaret sig ad med at faa et Indbydelsestort til Fruen May af Kone har man aldrig erfaret, men kortet indtraf i „regelret Form“.

Da Sir Holrop gav sit Samtykke til at tage imod Indbydelelsen, skændte Linda sig ned til Byen, for at raadsføre sig med Fruen Garpard om Toiletet og spørge hende, om hun turde slutte sig til hende ved Fæsten.

Amy Garpard erklærede venlig, at det vilde være hende en Fornøjelse at tage Linda under sine Vinger, og anbefalede hende en ducelig Syppige.

Den unge Pige valgte fort Tyl til en Kjøle og lod den sy, saa den foarede til hendes befædne Stilling.

Det var første Gang i hendes Liv, at hun var klædt i Selskabs-toilette, da hun klædte sig paa om Torsdagen. Hun var lidt beklemt, og hun mente, at hun vel vilde komme til at spille Alcepois Rolle i det sine Selskab. Hvilken Ret havde ogsaa hun, den forebreløse uden Navn, til at blande sig i det bedste Selskab i Grevskabet Kent? Og paa den anden Side var hun overbevist om, at hendes Herkomst ikke stod tilsvage for nogen som helst i Forsamlingen. Men var det ikke taabeligt at tænke sig, at hun skulde være Arabella Holrops Datter, da hun jo intet andet Bevis havde end sin Lighed med hende.

Ikke uden Tilfredshed kastede Linda et Blik i Spejlet. Hvor simpel hendes Kjøle end var, var det et yndigt Billede, der tittede frem af dette Spejl. For at bringe lidt Farve ind i sin ellers alt for mørke Dragt havde hun forskaffet sig et Par røde Kamelier, som hun anbragte paa Kjølen, derpaa hængte hun en gammelbuds Koralsnor om Halsen. Hun havde fundet det gamle Koralsmykke — en Række Koraller med et stort Koralhjerte som Medalion — i Fruen Myrs Arbejdsstuen og den Gang anset det for alt for værdiløst til at sætte det i Pant. Og nu klædte dette Smykke hende saa godt, i det fremhævede Halsens Høidhed, og hun maatte tilstaa for sig selv, at hun ikke saa ilde ud. For Resten gif hun jo til denne Fæst for at se, ikke for at blive set.

Linda iserte sig sin nye Kaa og løb hurtigt gennem Slottets mange Gange, da Vognen, som skulde bringe hende til Fruen Garpard, ventede. Da hun bøjede omkring et skarpt Hjørne, sprang en stor sort Kat — hende forekom den at være et stort Høyr — forbi hende, og i næste Øjeblik saa hun en mørk fornummet Skikkelse foran sig. Hun saa ikke mere end Skikkelsens mørke Omrids, thi i samme Øjeblik slukkede hendes Lys paa en usikker Maade.

Ude af sig selv af Stræk løb Linda forbi den hemmelighedsfulde Aabenbaring og ned ad Gangen, som gjaldt det hendes Liv. Det bæres hende for, som om en Stemme raabte efter hende: „Arabella! Arabella!“ men dette var vel kun Indbildning, thi Lyden af hendes hurtige Skridt og hendes eget Hjertes voldsomme Bankens forenede sig til en bedøvende Larm i hendes Øren.

Hvor det lettede, da hun naaede ned i den nye Slotsbygningens oplyste Gange. Hun trak Vejret dybt og skyndte sig ind i den store Hall, hvor Jaak Holrop og Søen i Selskabsdragt ligeledes ventede paa deres Vogn.

„Hvad er der haendert Dem, Fruen May?“ raabte Alfred Holrop og tog Cigaretten ud af Munden. „Har der været en gal Hund efter Dem, eller har De set en Aand?“

„Jeg saa — saa nej, som — slukkede mit Lys ud,“ stammede hun, og var næppe i Stand til at faa Ordene fremfagte.

„En Trækvind,“ mente Jaak ringeagtende. I Slottets Gange blæser der en Vind, der nok kunde drive Vindmøller.“

„Ja men — jeg saa virkelig noget,“ svarede Linda bleg og skjælvende.

„Hvad?“

„En utydelig, mørk Skikkelse, som var mig ganske nær, kjønt jeg ingen Berøring sølte.“

„Ej, Fruen Maa, en mørk, utydelig Skikkelse, hvis Berøring man ikke føler — hvad det er vide vi alle! De er naturligvis rendt som gal for Deres egen Skygge!“

Linda maatte tilstaa for sig selv, at dette var muligt, men Katten havde ingen Skygge været, og hun vidste grant, at der var et slikt Dyr i Støttet. Heller ikke havde det været en Skygge, som sad ved Fodenden af hendes Seng, som med Magt havde trukket Dynen bort fra hendes Ansigt og som havde udtalt Advarslerne mod Jaak og Alfred Holrop.

Men der var ikke Tid til at disputere, thi Linda havde allerede forsinket sig noget. Et Øjeblik tænkte hun paa at blive hjemme, men Holrop havde givet hende Afsted for hele Aftenen, og Hørsamlingen om, at hun skulde sidde alene en hel Aften efter denne Stræk, hun havde faaet, indgjød hende en sand Rædsel. Nej, da var det bedre at søge Udspredelse paa Fæsten og i en Passt med Amy Garpard.

Dored Court glimrede i et blændende Lysstærk, da Doktor Garpards Vogn kjørte gennem den med Fakler oplyste Allee.

Det lille Selskab gif op ad Trappen, der var beklædt med røde Tæpper, mellem pragtfuldt klædte Damer med Diamanter i Haaret, og Herrer, hvis fornemme Titel summede om Ørene paa de indtrædende.

I Garderobeværelset mødte den første Ømmygelse den stakkels Linda. En gammel Dame, der var glimrende klædt, antog hende for en Kammerpige og rakte hende sin Kaa, og da hun blev opmærksom paa Bildfarelsen, klang hendes Unblyndning næppe mindre saerende end den beklagelige Misforstaaelse. I Modtagelsesalen, hvor det smukt pyntede Juletræ prangede, stod Fru Dored, for at hilse paa sine Gæster.

Den gamle Dame rystede Fruen Garpards Haand og taste et Par venlige Ord med hende, medens hun kun betænksomt kastede et Blik, som fremkaldte det Onkel hos den unge

Pige, at hun ikke var kommen men sad hjemme paa sin ensomme Stue i Garrisbrooke.

Hun sølte en vis Lettelse, da hun tabte sig i Mængden inde i Salen. Amy Garpard var bleven opholdt af en eller anden, og Linda, som ingen kendte af de tilstedeværende, trat sig tilbage til en Plads under Binduerne, hvorfra hun iagttog det brogede Billede, som Salen frembød.

Der traadte Hr. Dored ind af Døren, med Hertuginde af Minsta, en trinelig gammel Dame med et muntert Udseende. Her stod Fruen Cotton, i en Kjøle af gult Atlas og Tyl, pyntet med Blomster, og med et funklende Halsbaand af Brillanter om Halsen. Hun talte og lo højt med et halvt Dusin Beundrere, der trængte sig sammen om hende, blandt disse befandt ogsaa Alfred Holrop sig. Han lod til at være usædvanlig oprømt og skændte Damens Spøg et livligt Vilsald. Den udenforstaaende ser som oftest mere af, hvad der foregaar, end de, der tage Del deri, og Linda lagde Mærke til, at Fruen Cotton øvede sit Vid til Hære for Rupert Dored, der stod ligegyldig ved Siden af Juletræet med en Saks i Haanden, og var rede til at røgte sig selv paa et givet Vint.

Da Selskabet var kommet til Sæde, begyndte Udelisningen af Gaerne, nydelige, værdifulde Smaating, der maatte have stude en betydelig Brede i Hr. Doreds Pung.

Linda saa til, hvorledes Cigaretter, Sølvsplakoner, Ribepiske med elegante Grev, smukt udstyrede Arbejdsstuer, Brocher og Armbaand blev delte ud rundt omkring hende og blev modtagne med lydelig udtalt Fornøjelse. Hun alene forblev tomhændet; men hun havde heller intet ventet sig, derimod glædede det hende oprigtig, at Amy Garpard havde faaet en smuk Foræring.

Til Lindas Overraskelse kom Hr. Dored hen til hende og søtte sig ved hendes Side.

Han sagde venlig:

„Naa, Fruen May, hvordan gaar det Dem, og hvad har Julenisen bragt Dem? — Men du milde Gud, hvad er det, De har der?“ afbrød han sig selv og pegede paa Koralsnoren om hendes Hals. „Har Hr. Holrop givet Dem dette Halsbaand?“

„Nej, hvorfor spørger De?“

„Forbi det har tilhørt hans afdøde Datter. Det har været Arabellas Halsbaand.“

„Hvorledes kan De vide det?“ spurgte Linda i aandeløs Spænding.

„Det kan jeg let vide. Min første Hustru, som holdt Barnet over Daaben, gav hende det, da Arabella endnu var en lille Pige.“

Linda svarede intet, men hendes Hjerte bankede heftigt. Saa var altsaa denne Koralsnor et vigtigt Led mere i hendes Bevisstader.

Hr. Dored spurgte med slet skjult Mistro:

„Er jeg spørge, hvorledes De er kommen i Besiddelse af dette lille Smykke?“

„Det vil jeg gjerne sige Dem,“ svarede Linda med lysende Øjne. „Jeg ved ikke, hvem mine Forældre var; jeg voksede op paa Landet hos en gammel Fruen Myr, som ofte sagde til mig at der ikke var noget Slægtskab mellem os. Hun lovede at meddele mig noget om min Herkomst, men hun døde pludselig.“

„Og saa?“

„Saa kom hendes Broder fra Liverpool og gjorde Foræring paa al hendes Ejendom, med Undtagelse af Klæderne, nogle Bøger og afsligge værdifulde antike Gjenstande. Blandt de sidste fandtes ogsaa et gammelt Smykke, i hvilket jeg fandt dette Halsbaand og en Haarring.“

„Vil De vise mig denne Ring?“ spurgte Herremanden.

„Her er den,“ sagde Linda, som strøg Ringen af Fingerringen og rakte ham den.

„Ogsaa denne Ring tilhørte Arabella!“ raabte Hr. Dored yderligere forbauset. „Kan De se her paa Guldfaden der indgraveret Holropernes Vaaben, en Lilje. For over tyve Aar siden stod vi i intim Forbindelse med Familien. Hr. Holrop og min første Hustru havde været Legekammerater i Barnearene, men senere indtraadte der et Brud imellem os. Min Datter blev gift med Alfred Holrop og levede meget lykkelig sammen med ham. Nu er hun imidlertid død, hvorfor saa fortsætte Hørskabet? Jeg har altid holdt af den gamle Holrop, derimod har jeg aldrig kunnet lide Jaak. Jeg har ogsaa altid troet, at han spillede falsk Spil i Hørsende til Arabella. Ved De, at De ligner hende overordentlig meget?“

Lindas Blik hang ved Hr. Doreds Læber. Dog inden hun kunde svare, rejste han sig med de Ord:

„Nu maa jeg gaa. Min Hustru gav mig et Vint, men jeg vil hende Dem en i mit Sted.“

Med disse Ord skyndte han sig bort, men i Forbigaaende berørte han Sonnens Arm og hvilede sig paa ham:

Rupert jeg har en lille Protege her, tag dig af hende. Var venlig imod Fruen May, Hr. Holrops Dødsferinde; hun er fremmed her og kjender ingen.“

Faa Minuter efter indtog Kaptejnens Pladsen, som Faderen havde forladt. Han betragtede den unge Pige, som hun sad der foran ham med let frembøjet Overkrop. De fine Træk var en klassisk Regelmæssighed, og smukke var disse Øjne, hvis Blik halvt aandsfraværende hvilede paa den lille Scenes Fortæppe, hvor de levende Billeder skulde opføres. Rupert Dored var uvant med, ikke at blive lagt Mærke til, og da han paa en Bemærkning om Heden i Salen kun modtog et høfligt kort Svar, blev han overrasket. Han tænkte: Du vil nok ikke tale, men jeg skal nok faa dig til det. Højt bemærkede han, stivende et Ord:

„En Penny for Deres Tanker, Fruen May!“

„Dem holder jeg alt for meget paa, til at jeg skalde sige dem,“ svarede Linda, som var saret let sammen ved hans Tilkale. Deres Fader sagde mig noget, som har vakt fælles Interesse. Vil De sige mig, om det er rigtigt?“

„Lad mig spørge, hvad min Fader talte om!“

„Om denne her,“ svarede Linda, idet hun pegede paa Koralsnoren.

Rupert saa forundret paa hende. Linda vedblev hurtig.

„Maalte vil De en Dag høre mere derom. Jeg har mig ind, at dette Halsbaand vil komme til at spille en Rolle i mit Liv.“

Fortæppet paa den lille Scene gif op i dette Øjeblik der indtraadte en almindelig Taushed. Det første af de stillede Billeder var „Maria Stuart og hendes Hof“, og det „Edwards Børn i Tower.“

„Minder Arrestforvarerens Ansigt Dem ikke om Fruen saak Holrop?“ hvilede Rupert Dored til sin Nabo.

Og dette var virkelig ogsaa Tilfældet, thi trods de sædvanlige Læder var der i hans Ansigt præget en kold Ønskehed.

I Pauserne mellem Opførelserne underholdt Kaptejn sig livlig med Linda. Det var sjældent, at han gjorde Umage for at være en god Selskabsmand, men naar han sad, saa kunde han passere saa indtagende som nogen.

„Nu var det ham om at gjøre at underholde denne unge smukke, oversete og dog saa usædvanlige Pige, der maatte føle sig meget ene blandt alle disse fremmede Mennesker.“

Indtaget af hans aabne Bæsen, talte Linda til ham en varm Aabenbaring, som hun endnu aldrig havde med nogen. Hun fortalte ham paa hans Spørgsmaal sin Barndom, om sin haarde Nød og Trængsel i London om den store Lykke, som hun havde haft ved at faa Plads i Garrisbrooke.

Da Tæppet faldt for det sidste Billede og Selskabet sig, blev Rupert Dored sidende ved Fruen Mays Side, han førte hende endog saa til Vords til ikke ringe Fortæppe for Mary Cotton, der iagttog ham fra et andet Vord.

Og da Linda brød op med Garpards, var det efter Rupert Dored, der hængte Kaaen om hende og til Hørsende for de to Holroper hjoip hende op i Vognen med en Hørs som havde det været selve Hertuginde af Minsta.

XVI.

Dagen efter Fæsten fik Hr. Holrop et Tilbagefald af Fortjælelse, som fængslede ham til Sygeværelset og forbrede hans Slægtninge fra at faa den Samtale, som de længelsfuldt ønskede. Den syge vilde ikke se andre end sig end Fruen May og den gamle Leed. Linda var uundværlig som Plejerske, og han viste alle sømme Tilfrøder om at pleje ham tilbage med Brede og Hørs.

Jaak og Alfred Holrop ventede med en Utaalmodighed der var fuld af Fortjælelse paa en Lejlighed til at tale den blinde, thi deres Pengenød blev Dag for Dag forlignende Enhver Post bragte Bantieren daarlige Efterretninger, han besluttede sig til at rejse til London, for at styde Uundværlig ud en otte Dages Tid.

De to Dage — hvad kunde der ikke alt sammen ske i Friid? Hans dyrebare ældre Broder var alvorlig syg, og den Ugen var omme, kunde han, Jaak, selv være Herre i Garrisbrooke.

Han befandt sig Aftenen før Aftenen i Bagværelset Alfred kom hjem fra Jagten — paa Ræve og Fruen Cotton — og kastede sig i en Lenestol foran Kaminilden.

Sonnen strakte Venene fra sin, at tørre sine smaa Støvler ved Kaminilden, og Faderen sad tilbagelænet i Len og grublede.

Der brændte ikke Lys i Værelset, som kun var oplyst det røde Stær fra Kaminen.

Saaledes som det, at Herrerne troede sig alene, med Linda befandt sig bag ved et stort japansisk Skjærmbord hvor hun søgte omkring i Mørket efter en Bog. Hun saa ingen Maade at skjule sig og mente ogsaa, at Herrer maatte være vidende om hendes Navn, da hun havde fredd sig:

„Min forhenværende Svigerfader talte i Dag lejlighedsvis med mig om Fruen May. Han har sat sig i Hørs at Pigebarne er Arabella Holrops Datter. Han sagde, hendes Skikkelse, hendes Bæsen og selv hendes Stemme klang mindebele nokagtig om Arabella. Desuden var der Besiddelse af Smykker, som en Gang havde tilhørt Arabella ligesom hendes Alder stemte fuldstændig overens med det punktet, da Arabellas Datter fødtes. Kort og godt: Herrer agter at meddele hendes Bedstefader hele, Meddeligheden som han udtrykte sig, og lade Sagen opløse ved Hørs Par byggtige Opdagelsesbetjente.“

„Hvad rager Sagen ham?“ for Jaak røgende op.

„Ikke i minste Maade, men han holder meget af at se sin Næse i andre Folks Afærer, og han er saa halvfjædsdig som en Valdbogge.“

„Men heri maa han ikke blande sig! Han maa lade meddele din Onkel noget, eller sende Smushauer ud paa dagelser, ellers ere vi fortabte. Forglem ikke det, Alfred, Tror du, at vi virkelig behøve at frugte noget fra ham?“

„Noget? Alt! Pigen er virkelig din Kusine. Saa da ikke selv den overordentlige Lighed med Moderens Billede. Man kunde kalde det Skjæbnens Finger, at Tilfældet ført hende ind i dette Hus. Men den gamle maa aldrig fare, hvem hun er, og hun maa lige saa lidt faa det at se. Derfor hun blev anerkendt som Arving, saa var vi rigtig Alfred.“

„Jeg er allerede en Tigger!“ skønnede denne. Det den gamle ikke snart himler, saa er jeg slemt i Klæde.“

„Vægen jagde i Dag, at hans Tilstand er meget bedre,“ svarede Faderen i en glad Tone. „Han ligger i Bedden, og jeg tror ikke han lever ret længe. Desuden er Vejrliget en daarlig Indbydelse paa haan.“

„Hvor meget ejer han monstro?“ spurgte Alfred.

„I de sidste atten Aar har han paa et Par Gange smilede Jaak og gned sig fornøjet i Hænderne. Det har undre mig, om han ikke havde faaet henimod to Gange mere brede tusinde Pund hobet sammen. Alene Forpagtningens gifterne løbe op til en aarlig Sum paa halvfemhundrede tusinde Pund.“

(Fortsat.)